

Epigonii de Mihai Eminescu

Incadrarea in epoca literara. Curente si orientari literare. Receptari critice.

Epigonii este publicata in 1870 in revista Convorbiri literare si face parte, alaturi de Venera si Madona si Mortua est! dintr-un ciclu de poezii care au atras atentia criticului Titu Maiorescu asupra geniului lui Eminescu.

Poezia face parte din etapa creatiilor de adolescenta si poate fi considerata un manifest poetic pentru ca exprima intr-o forma metaforica atitudini si conceptii despre arta. In acelasi timp, poemul este semnificativ pentru intelegerea modului in care poezia generatiilor precedente l-au influentat pe Eminescu, lucru de care poetul era constient.

-Tema si semnificatia titlului. Influenta.-

Titlul poemului, un neologism aproape necunoscut pana la Eminescu, desemneaza pe contemporanii sai lipsiti de valoare, imitatori mediocri ai operelor predecesorilor. Termenul de epigonism este un derivat prin care se catalogheaza creatia lipsita de valoare si originalitate a unor artisti care imita modele artistice consacrate.

Poemul poate fi considerat o arta poetica pentru ca este o sinteza a conceptiilor poetului despre rolul poeziei si al creatorului in viata spirituala a omului.

Elemente de structura si compozitie.

Trasatura distinctiva a artei poetice eminesciene este constructia antitetica a subiectului liric, prezentarea prin opozitie a ideilor, motivelor si sentimentelor. Acest procedeu artistic este rezultatul concepiei romantice potrivit careia lumea este alcatuita pe principiul contrariilor.

In Epigonii compozitia antitetica este subliniata de dispunerea discursului in doua secvente lirice: una care evoca imaginea trecutului si alta care face referire la realitatea prezenta.

Primul tablou zugravesce "zilele de-aur a scripturelor romane", o autentica istorie a literaturii romane. Trecutul devine prilej de meditatie: "Ma cufund ca intr-o mare de visari dulci si senine" / "si in jur parca-mi colinda dulci si mandre primaveri".

Poetilor vremii le este adus un omagiu pentru limba "ca un fagure de miere" pe care au cinstit-o prin operele lor. Metafora cuprinde in ea dulceata acelor vremi.

Eminescu enumera scriitorii, poetii acelor vremi apuse, prin sintagme relevante, care fixeaza personalitatea fiecaruia: "Vacarescu cantand dulce a inimii primavara" / "Cantemir croind la planuri din cutite si pahara," ... "Donici cuib de-ntelepciune", "Pann ... cel istet ca un proverb", "Eliad zidea din visuri si din basme seculare/ Delta biblicelor sante, profetiilor amare", "Iar Negruzzi sterge colbul de pe cronice batrane", "s-acel rege -al poeziei, vecinic tanar si ferice / Ce din frunza iti doineste, ce cu fluierul iti zice - veselul Alecsandri". Timpul evocarii acestor ilustri precursori are nuante mitologice.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Prin contrast cu aceasta lume coborata dintr-un trecut "de aur", prezentul este decadent. Evocarea lui este facuta intr-o viziune satirica, pe un ton sarcastic. Daca in panorama valorilor fiecare creator avea trasatura lui distinctiva, in aceasta a doua parte a poemului, portretul este colectiv. Se include si pe sine in aceeasi categorie a "simtirilor reci". Diferenta intre aceste doua lumi este subliniata printr-o conjunctie adverbiala cu valoare interogativa ("Iara noi? Noi, epigonii") si prin insistenta asupra pronumelui personal.

Eminescu isi acuza confratii ca au degradat arta prin abandonarea idealurilor prin blazare si insensibilitate: "Mici de zile, mari de patimi, inimi batrane, urate, / Masti razande, puse bine pe-un caracter inimic; / Dumnezeu nostru: umbra, patria noastra: o fraza; / in noi totu-i lustru fara baza; / Voi credeati in scrisul vostru, noi nu credem in nimic!".

Portretizarea "epigonilor" acumuleaza o aglomerare de determinari negative.

Tehnica folosita de poet este cea a rechizitoriului, a instituirii unor capete de acuzare. Principala vina care li se aduce epigonilor este aceea de a nu fi fost "vizionari" ("Voi, pierduti in ganduri sante, convorbeati cu idealuri; / Noi carpim cerul cu stele, noi manjim marea cu valuri,") de a nu fi intuit capacitatea cuvintului de a crea o lume "pe-asta lume de noroi", complacandu-se in mediocritate: "Noi reducem tot la pravul azi in noi, mani in ruina, / Prosti si genii, mic si mare, sunet, sufletul, lumina, / Toate-s praf... Lumea-i cum este... si ca dansa suntem noi". Observam motivul fortuna labilis venit sa accentueze efemeritatea oamenilor comuni care "simtirea simuleaza" si "din toate cele fac icoana si simbol / Numesc sant, frumos si bine ce nimic nu insemneaza / si pun haine de imagini pe cadavrul trist si gol", comparativ cu eternitatea castigata prin creatie, pe care o obtine omul de geniu ("Sufletul vostru: un inger, inima voastra o lira,").

Eminescu ii acuza pe contemporanii sai ca n-au inteles ca poezia cere puritate de simtire, credinta, simt estetic, vizionarism si idealuri pentru a infrumuseata "tarana cea grea", pentiu a crea "o alta lume pe-asta lume de noroi".

In ultimele trei strofe poetul renunta la tonul sarcastic in favoarea meditatiei filosofice asupra vietii acestei lumi. Poetul subliniaza tragismul destinului uman, inspirandu-se din preceptele schopenhaueriene, conform carora si viata si moartea fac parte din existenta umana.

Prin luciditatea actului critic pe care-l face, Eminescu, desi se include in randul epigonilor, se disociaza de acestia. Delimitarea este subliniata pregnant in penultima strofa, unde prin definirea poeziei isi exprima propria conceptie artistica: "Ce e poezia? inger palid cu priviri curate, / Voluptos joc cu icoane si cu glasuri tremurate, / Strai de purpura si roua peste tarana cea grea ". Metaforic, poezia este o creatie pura, un joc de imagini ("icoane") declansatoare de emotii ("glasuri tremurate"), o transfigurare a realului ("strai de purpura si aur"). Procedee artistice. Imagini si figuri de stil.

Antiteza - procedeu de compozitie si figura de stil nelipsita din creatia eminesciana se realizeaza in doua moduri: gramatical - prin stabilirea unui raport de coordonare adversativa - si la nivel lexical

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

prin antonimie.

Primul procedeu apare într-o mai mică măsură, dar într-o poziție cheie: în deschiderea celui de-al doilea tablou ("Iara noi ?, noi epigonii ?") așezând totul într-un raport de adversitate, corespunzător antitezei trecut - prezent. Celălalt procedeu este folosit cu o frecvență coplesitoare putând fi regăsit aproape în fiecare vers.

Există de asemenea un paralelism semantic realizat prin permanentă alternanță a formelor prenumelor personale pentru persoana I și a II-a plural: "voi convorbeați cu idealuri" - "noi cărpim cerul cu stele".

Interogația retorică prezentă în cea de-a doua parte a poemului imprimă acestuia un ton declamativ și grav.

Finalul poeziei este realizat într-o notă pesimistă specifică poetului, datorată unei legi fatale (sunt reluate motivele *fortuna labilis* și *vanitas vanitatum*) în care omul contemporan este asociat prezentului "epuizat, sfârșit, lipsit de seva artei".

În poezia eminesciană "gândul omenesc este purtat până la ultimele și cele mai înalte întrebări ale lui și sentimentele omenesti sunt urmărite în ecourile lor cele mai profunde" (Tudor Vianu).